ספרא — פרק ז

[א] "והיתה ארצכם שממה ועריכם יהיו חרבה" – זו מדה קשה לישראל; שבשעה שאדם גולה מתוך כרמו ומתוך ביתו וסופו לחזור, כאילו אין כרמו וביתו חרבים. אתם – אין אתם כן! אלא "והיתה ארצכם שממה ועריכם יהיו חרבה". מפני מה? שאין סופכם לחזור.

[ב] "אז תרצה הארץ את שבתותיה" – אני אמרתי לכם שתהיו זורעים שש ומשמטים לי אחת בשביל שתדעו שהארץ שלי הוא. ואתם לא עשיתם כן. עמדו וגלו ממנה והיא תשמט מאליה כל שמיטין שהיא חייבת לי, שנאמר (ויקרא כו, לד-לה) "אז תרצה הארץ את שבתותיה כל ימי השמה... כל ימי השמה תשבות".

[ג] "והנשארים בכם והבאתי מׇרך בלבבם" – אינו אומר "והבאתי מְרוּך בלבבם" אלא "והבאתי מורך בלבב" ואיזו? זו אימה ופחדה דאגה ורעדה ויראה.

[ד] "ורדף אותם קול עלה נדף" – אמר ר' יהושע בן קרחה פעם אחת היינו יושבים בין האילנות ונשבה הרוח והטיחו העלים זה בזה; עמדנו ורצנו ואמרנו "אוי לנו שמא ידביקונו הפרשים!". לאחר זמן נפנינו אחרינו, וראינו שאין בריה, וישבנו במקומנו ובכינו, ואמרנו "אוי לנו שעלינו נתקיים הפסוק "ורדף אותם קול עלה נדף". "ונסו מנוסת חרב" – מפני אימה. "ונפלו ואין רודף" – מבלי כח.

[ה] "וכשלו איש באחיו" – אינו אומר "איש באחיו" אלא בעון אחיו; מלמד שכל ישראל ערבים זה בזה.

[ו] "ולא תהיה לכם תקומה לפני אֹיביכם" – זו שעה שנלכדה בה ירושלים.